

Velikonoce 2024

aneb

... pojedeme spolu, nahoru a dolu...

Velikonoce 24

6. - 7.4.

Tak teda, to zas bylo...

Ale od začátku. Dnešní sraz je na nádraží Praha – Dejvice. Je to proto, že jsou rozhrabané koleje mezi centrem a tímto nádražím. Obvykle se tudy jezdí na Kladno a vůbec tímto směrem. Potud v pořádku. Jenže dostat se odkudkoliv na toto nádraží je svízelné. Ono je na kopci. A to skoro ze všech stran. Ten kopec se jmenuje Letná.

Já, z Vršovic to mám tak, že musím dojet k Vltavě, použít most a přejet na Smíchovskou stranu, pokračovat přes Újezd až na Nábřeží Eduarda Beneše. Nepokračovat však po silnici Chotkovou nahoru, ale vjet do Letenských sadů a tam pěšky do velmi nakloněného kopce vzhůru. Tohoto nadělení je asi tak 200 metrů, ale je to strašlivé. Navíc přičtete-li si, že je sobota ráno tři čtvrtě na sedm, lehce pod mrakem...

Ano, dal jsem to, ale značně mě to vysílilo. Byla tu samozřejmě varianta objet to z druhé strany a nahoru se dostat ulicí Milady Horákové. Ale to by bylo na vstávání před kurvopěním.

Jsem u jezírka a mám toho tak dost, že ještě dalších sto metrů jdu pěšky, abych to rozchodil. A pak už celkem hravě k nádraží.

Už vidím budovu a na kolejích vlak. A ano, je to souprava, kterou provozuje ARRIVA. No, to zas bude!

Probíl jsem se venkovní restaurací, bohužel ještě zavřenou, protože je to jediný bezbariérový přístup k nástupištím, a rovnou k vlaku. Standa s Lenkou už nakládají, a tak využívám chvilku, abych si skočil do nádražní budovy, nachlup stejně, jako máme ve Vršovcích, koupit jízdenku. Ano, ARRIVA, dobrodružství je tady. Jízdenky. Kdo si myslí, že dojde k okénku, vznesle požadavek, dostane zamýšlené, zaplatí a je vyřízeno, ten se škaředě mýlí. Jízdenkárna a celá budova patří ČD. ARRIVA má jen v koutě výdejní automat. A aby to bylo ve Arriva stylu – nefunguje. Je to na něm i napsané. Nemám čas to řešit. Musím ještě naložit a za chvíli to jede.

Dig.

Já jsem vgrazlil na nádraží Dejvice raději s ještě větší časovou rezervou než jindy a dobře jsem udělal. Jel jsem metrem a při přestupu z metra C a na metro A mne vůbec časově nezaskočilo, že musím z C na povrch a pak jiným výtahem o trochu dále z povrchu na A. Vše dobře dopadlo a já byl na místě již s 30 minutovým předstihem.

Sar.

Naloženo, uspořádáno, vlak se se zařváním motoru a značným cuknutím rozjel.

No, dobře. Sedíme, nikdo neupadl, řev motoru se snížil, zato přichází štíplístek. Chvilí se s Lenkou přetahuje, zda chce PID jízdenku, nebo jízdenku s Lítačkou. Vypadlo, z něj, že PID jízdenky tolerují, ale nevydávají. Lenka obdržela jízdenku, zaplatila hotově a je to. Standa se vytasil s telefonem a jízdenkou v něm. Štíplístek zkušeně sáhl k boku, vytasil mašinku a olízl kód na displeji Standova telefonu. Když došla řada na mně, očekával jsem, že zopakuje nákupní proceduru jako u Lenky. Ó nikoliv. Musel jsem mu znovu přeslabikovat kam jedu a jakou jízdenku chci a zdůraznit, že mám také Lítačku. Pak jsem obdržel jízdenku tak dlouhou, že by se na ní pohodlně vešla celá tato zpráva. A tím vlastně pro tentokrát dobrodružství končí. Dál už jsme jen čichali spálenou naftu a užívali si drkotání při průjezdech výhybkami. Tentokrát jsme z toho vyšli zatraceně lacino.

Technická data:

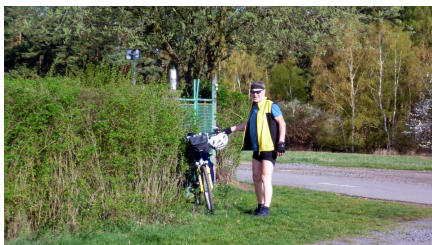
Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	149	0	0	20

Rakovník. Vystupujeme. Aha, jo, tady vlastně mají hliněná nástupiště hluboko pod úroveň schůdků do vagónů. Ale jsme tři, pomohli jsme si navzájem a očekávaná pakárna nenastala. Pustili jsme se nastrojování a příprav k jízdě. Všechno probíhá dobře, standardní je i to, že si postupně vzpomínám, co všechno jsem zapomněl doma.

Nastrojeno, můžeme jet. Je krásně, za mlžným oparem prosvěcuje slunce, rozjezd je velmi pěkný. Až na hranu města jedeme po stezkách, chvíli po asfaltu, chvílemi po šotolině a docela to upaluje.

Nastalo první větší stoupání. No, je větší. Jdeme ho pěšky. A nahore je ten jediný správný plácek na to, abychom se vyletnili. Letos poprvé v kraťasech a dresu. Zatím nám všechno přeje.

Napojil jsme se na asfaltovou stezku v lese a krásnou rovinkou s mírným sklonem v nám příznivém směru jedeme po trase. Mezi stromy na stezku i nás dopadají teplé paprsky slunce, jede se skvostně. Leč všechno jednou končí, tak i tahle část. Stezka nás nemilosrdně vyplivla na sinici a nezbyvá než pokračovat po ní. Není to špatné, ale, byť je provoz velmi řídký, otravují tady tu a tam auta.

Lenka je velmi překvapena kopečkovatostí zdejší krajiny. Vůbec netušila, že Rakovnicko už takové je. Zatím to není nijak závratné, ale sem tam musíme nějaký ten kopeček zdolat. Nahoru. Jede se však velmi pěkně, a to tak dlouho, než jsme přijeli do vesnice Milostín. Ne, nemají tady hrad, zámek, rozhlednu, či něco jinak významného. Lenka nás zastavila kvůli prodejně. Že prý dostala chuť na pivo. Celkem mě překvapila, ale neprotestuju. I do mě se určitě jedno vejde. Zastavili jsme a hned nás místní zdraví. Je to obyčejné “Dobrý den”, ale pěkně nahlas a směrem k nám. Je to příjemné. Také je zdravíme. A nejen přítomné, ale i přicházející. Tedy tohle je jedno z míst, kde je svět ještě v pořádku...

Dali jsme po pivu, odpočinuli si, sezobli nějakou tu mňamku a zase popojedem.

Dál už to není úplně jízdní idyla. Počasí je v pořádku a je vyloženě teplo, silnice mají také v pořádku, ale kopečků přibýlo, zejména těch, které jsme zdolávali nahoru. Míříme k první atrakci této výpravy. Je to hrad, přesněji zřícenina a jmenuje se to Pravda. Několikrát jsem tu byl. Je možné to dohledat ve starších zprávách. Ale z téhle strany jsem ještě nikdy nepříjížděl. A tady bych rád trochu odbočil. A to k navigaci.

Spousta z vás jistě používá aplikaci Mapy.cz. Je to skvělý pomocník. Zná to každou zaječí stezku a umí to spoustu věcí. A to včetně toho, že doma, na velkém počítači si navrhnete trasu, uložíte na svůj profil, ten samý profil zavoláte na telefonu a svůj výtvor otevřete. A pak vás to pěkně vede. ALE... Problém je v

tom, že v telefonu se aplikace snaží znovu optimalizovat. Takže se stává, že se sice drží vámi nastavených průjezdných bodů, ale vede vás k nim jinudy, než jste chtěli. A to se právě teď stalo. Byli jsme navedeni na odbočku s m.t.z. Potud v pořádku. První část byla snadno sjízdná a bezproblémová. Ale za stromy se zvedla stěna nahoru. Chvilí jsme zvažovali, jestli se o ni pokoušet, nebo se vrátit do kopce na silnici. Překontrolovali jsme mapu a dospěli k tomu, že to dáme.

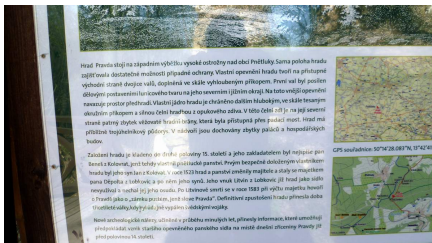
No to jsme si dali! Celé to není delší než 200 dálkových metrů. Ale dobře 40 metrů kolmo nahoru. A to lesem, ušlapanou cestou posypanou lesním smetím, tedy klouzací, přes kořeny a nějaký ten kámen. Řešíme to tak, že se Standou vždy uchopíme jedno z kol a vlečeme jej vzhůru. A velmi často u toho odpočíváme. Je horko, suchý vzduch a z nás přímo leje. Když jsme se snažili vystrkat do prvního výškového tábora moji Mašinku, nepříjemně mi v lýtku zakřečovalo. Málem jsem upadl. Tomu jsem se všemi silami bránil. Představa, že by Mašinka spadla na mně... Později se ukázalo, že to nebyla křeč, ale že jsem si natáhl šlachy. Ted' v rámci podávaného výkonu to ještě tolik neotravuje, ale později bylo hůř.

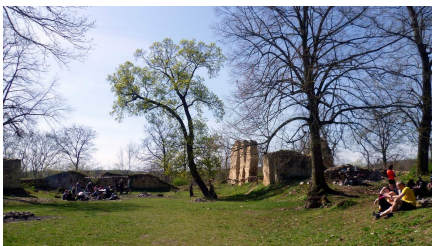
Postupně, s mnoha odpočinky jsme úspěšně vyrvali všechna kola až na cestu vedoucí k hradu a mocně odpočívali. A tady jsem teprve zjistil, že nemám problém se silou, ale že to prostě nedokážu udýchat. Není divu. Před pár dny jsem ukončil neschopnost. Bohužel jen pracovní. Sejmul mě nějaký neduh a na tři týdny uvěznil v posteli. A co je ze všeho nejlepší udělat? No přeci z nuly dát plný výkon. To každé tělo miluje.

Odpočinuli jsme si, vyhodnotili, co jsme to právě provedli za nerozumnost a pokračovali po cestě.

Ani tato část nebyla zadarmo. Pořád lesní cesta velmi ostře nahoru, přibýlo listů, které klouzalo a kameny, které se smekaly. Jen sklon je o dost menší. A tak jsme za dalších deset minut před mostkem na hrad.

Od mojí poslední návštěvy to tu dost zpustlo. Zmizely infotabule, přibýlo zábran, aby se nemohlo do některých míst a připadá mi, že se tu přehrabovali archeologové. Soudím dle mocné jámy v koutě a haldě šurtů a zeminy vedle.

Odpčinuli jsme si, prošli celou zříceninu, počteli si v přípravách a také na poslední tabuli, která tady zbyla a pomalu pojedeme. Aha, tak rychle pojedeme. Oproti plánu máme hodinu a půl zpoždění. Není divu. Ne, všechno jinak. Ve zdejších kopcích nemáme šanci zpoždění dohnat. Změna trasy. Tady odtud jsme měli obloukem dojet do Lužné u Rakovníka a tam navštívit železniční muzeum. Standa však správně podotkl, že na něj potřebujeme aspoň dvě hodiny. K chybějící hodině a půl... Dobře, uzavřeme vzniknuvší podkovu na trase tím, že ji v nejužším místě přetneme a hned se vrátíme na trasu. Podíval jsem se, jak se to jmenuje v místě napojení na původní trasu a trasu doma připravenou smazal. Napsal jsem novou a vyrazili jsme. A nastala další chyba. Nebo chyba, sice jo, ale technická. Další drobnost, která mě na Mapách.cz mrzí je, že na displeji telefonu je málo kontrastní. Tady se to projevilo tím, že jsem neviděl siločáry, jak by řekl Šnek. Mají se na mysli vrstevnice. Takže navigace vedla tentokrát dobře, ale špatně zvoleným terénem. A tedy jsme si zopakovali horní část cesty na hrad Pravda. Jenom to bylo o dost delší a velká část na přímém slunci. Nevím jak ostatním, ale mně šel pohyb vpřed jako psovi pastva. Také jsem zjistil, že mě neotravuje jen nataženina v lýtku, ale také mě při každém kroku bolí pod Slovenkou. Nebo vlastně pod českou. A kupodivu na té samé noze.

Dohrabošil jsem se k ostatním. Kontrola trasy – ještě asi 300 metrů touto lahůdkou. Asi mně trefí. Ale ne, moment, kousek od nás je serpentina

silnice. Je mi úplně jedno kam vede, ale použijeme ji pro další postup vzhůru. Jsme na ní. A opravdu, postup je o dost jednodušší. Neříkám rychlejší, ale síly je potřeba daleko méně.

A jsme nahoře. A kousek dál je vesnice Ročov. Že by hospoda, pivo a odpočinek? A neškodil by nějaký ten požer. Prošmejdili jsme mapu, dokonce se zeptali místních, a nic. No, popojedem.

Chvilí se jelo dobře, kousek nahoru, dolů a zase nahoru a mně opustilo všechno, co by byť vzdáleně připomínalo sílu. Zajel jsem mimo silnici na louku, dal Mašinku na stojan a zhroutil se vedle ní. Standa manévr pochopil, zajel vedle mně, opřel kolo o sloupek, zavolal Lence jedoucí vpředu, ať na nás někde počká, vytáhl podložku a také si lehl. Jenomže na rozdíl ode mě, začal cvičit nějaké protahovací cviky na záda. Já se nemůžu ani hnout. Kromě toho mě bolí pod Maďarkou, a ta nataženost v lýtku. Teda to mě to nebaví!

Asi po dvaceti minutách jsem přibližně schopen zase kousek popojet. Vrátili jsme se na silnici, rozjeli se, cestou shrábli Lenku a vzhůru ke světlým zítřkům.

Každý pohyb po rovině, nebo z kopce byl přepychový, všechno nahoru pěšky. A samozřejmě celou cestu hledáme stravovací zařízení. Marně. Dokonce i takový konečník o třech půlkách, jako je Řevničov klasičkou hospodu nemá. Nebo lépe, největší a nejznámější od nového roku neotevřela, pizzerie zavřela a další zařízení je pochybné. Ale shodou okolností jsme zastavili u obchodáku s velkým parkovištěm, na jehož konci je stánek. A má dva stolky, čtyři lavičky a paní je ochotná mi ohrát sekačku a přidat dvě housky, to celé s “lahváčem tady”. Má se na mysli bez zálohy. Spadlo to mě jako výkal do senkrovny. Ale na další výkon to nemělo vliv.

Odpočinuli jsme si a jedeme dál. Ted' dojde k “přetnutí podkovy” na trase. Akorát navigace zase zmatkuje. Točí se na displeji sem a tam, hned říká, že “rovně dva kilometry” a vzápětí “otočte se a vraťte se na trasu”. Na chvíli mě to zmátlo, ale po poradě se Standou jsme správný směr našli. Pokud všechno dobře půjde, za pár kilometrů dokončíme “přetnutí podkovy” a budeme na původní trase.

Ještě kousek po hlavní, anóóó, odbočka vlevo do terénu, a jsme u orientačního bodu. Budský rybník. Na mapě je to jen modrý flek s názvem. Ve skutečnosti je docela velký s břehy obsazenými letními sídly. Není divu, je to tu pěkné. Zejména teď, když je to tady sluncem zalité a panují vysoké teploty vzduchu. Ne tak vody. Lenka to nutně musí zkusit. Bránit jí v tom rozhodně nebudu. Jenom v místě, kde jsme zastavili se k vodě nedá dostat. Dojedeme tedy na hráz a uvidíme.

A viděli jsme. Z hráze do vody by to šlo, ale velmi komplikovaně. Ale kousek za ní je násypka a velký betonový plac s náplavkou. Tam to půjde.

Šlo by. Kdyby se tam nerochnily dvě nepředstavitelně tlusté a hnusné ženy se svými obřími čokly. Už zase potřebuju odpočinek, a tak to řešíme tím, že Lenka si kousek popojede a na vhodném místě vyzkouší vodu, já zde na chvíli odložím ne úplně správně fungující tělo a Standa bude taky odpočívat. Je přenádherně, kolem vedro, pofukuje větřík, z vody stoupá chlad. Leží se mi velmi pěkně.

Přišla Lenka s tím, že si namočila nohy a bylo to fantastické. Ale že stačilo. A už prý na ni nemusíme čekat a můžeme zase jet. No teda fakt se mi nechce. Ale co naplat, je třeba popojet.

Krajina kolem je vlnkovatá. Samozřejmě začínáme směrem nahoru. Odpočinek mi dodal tolik sil, že můžu celkem v pohodě jet. A co víc, docela se bavím.

A jak tak jedeme, chvilku nahoru, chvilku dolů a kousek po rovině. Po nějaké době se nám začali do cesty plést elektrokoláři. On a dvě ony. Věkem někde mezi čtyřicítkou a smrtí, on tlustej jak dvě prasata, ona plnoštíhlá a nehezka, ona druhá zaprcatělá a tlustá. Předjížděli nás v momentě, kdy jsme se středním záběrem snažili závratnou patnáctkou vyjet na poněkud delší vyhoup. A pak nebetyčně překázeli, když jsme padesátkou upalovali dolů. Když se celé tohle zopakovalo ještě jednou, nepředjel jsem je a na příštím kousku jízdy nahoru je nechal, aby se velmi pomalu vzdálili.

Slunce je teď nepříjemné. Je za písečným oparem a svými paprsky píchá. Aha, písek. To je teď nový fenomén. Jde o písek ze Sahary. Tam ho nadzvedl ve hmotnostech mnoha stovek tun silný vítr, horký vzduch jej vynesl do několika kilometrové výšky a proudění ve středních vrstvách atmosféry jej přepravily až sem. Tady zlehka zastíňuje slunce a zvolna se snáší k zemi. Minulý týden to

meteorologové předpověděli a opravdu v neděli ráno byla na autech v Praze vrstva jemného prášku. Ted' se to děje taky. Už 2x jsem utíral displej palubního telefonu a určitě to nebude naposledy.

Mšec. Je to tu do kopce a serpentinové. V pravé zatáčce sjíždíme a zastavujeme u Atrakce. Zámek Mšec.

Dnes základní škola a školka. Obojí soukromé. Přečetli jsme si něco o něm z příprav, obešli jim to kolem dokola, odpočinuli si a pojedeme zdotat zbytek stoupání. Lenka si povzdechla, že se jí stýská po pivu.

Opouštíme zámek a s veškerou parádou se suneme vzhůru. A Lenka byla vyslyšena. Na vršku vede silnice č. 16, Slánská a na její druhé straně je restaurace Na Knižecí.

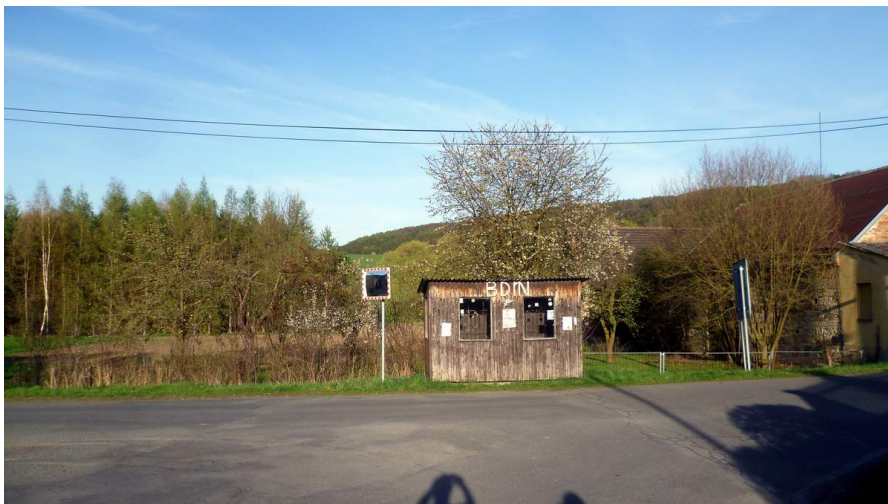
Dali jsme po pivu, chladili se ve stínu kryté předzahrádky, odpočinuli si a jedeme dál.

Je 16 hodin, slunce i přes písek nemilosrdně pálí, silnice je vedlejší, bez provozu, celkem svižně pokračujeme v jízdě.

Srbeč. Zastavujeme za účelem návštěvy atrakce. Je tu zámek. Je jednopatrový, ne moc velký, pěkně upravený, pro veřejnost nepřístupný a jeho okna bych vzhledem k množství mejt nechtěl. Zmínka v přípravách je poměrně stručná, obhlídka rychlá, pojedeme dál.

Rozhodli jsme se pro změnu trasy. Před námi je značně dlouhý úsek terénem. Shodli jsme se na tom, že dnes už stačilo a do cíle dnešní etapy chceme už jen silnice. Pojedeme tedy ještě kousek a pak odbočíme na Milý. Nastavil jsem na navigaci příslušné a chtěl vyjet. Navigace zmatkuje. Točí se, odskakuje a nějak se nemůže chytit. Provedl jsem tedy obvyklý manévr. Rozjel jsem se a čekal až se chytne. Stalo se. Modrobílá lajna se rozeběhla po displeji a kupodivu jsem vybral i správnou silnici. A tak krásně jedeme po rovině, slunce už přibrzdlilo a tolik nepálí, jízda je svižná a pohodová.

Dojeli jsme do díry, s názvem Bdín. Je tu křižovatka a navigace zase neví.

Zkouším chytací manévr. Nechytá se, a to ani na jedné silnici vedoucí z této křižovatky. Tak dost! Smazal jsem trasu a napsal novou, tady odtud do Milý. Lajna naskočila okamžitě a chce abychom jeli zpátky. Zkoumám proč. Aha, chce asi 100 metrů a pak je velmi ostrá levá, tenoučká silnička, ale znepokojují mě “siločáry”. Ale jo, ono to půjde.

A šlo. Nakonec se jelo celkem pěkně a do obce Milý dokonce značně ostře dolů. Tam jsem napsal novou trasu až do dnešního cíle. A přěšmo po ní vyrazil. Má to tu být asi kilometr nahoru. Ano je. Pokud se chceme odtud dostat naším směrem, musíme přelézt asi tak sto metrový hřbet. Samozřejmě měřeno kolmo nahoru. Silnice tu je. A dokonce velmi pěkná. Ale také velmi nahoru. A mám problém. Ani jsem se nesnažil nasednout a celou dobu tlačím kolo vzhůru. Ale zase ozvala Němka a nataženost v lýtku. Takže vždy asi dvacet metrů tlačím a tři až pět minut odpočívám. Zhruba ve třetině Mašinku úplně odstavuju a sedám si na nějaký obrubník, nebo co to je. Nedaří se mi najít takovou polohu, aby bolest ustala, nebo se aspoň zmírnila. Navíc je mi nějak slabo. Tak zase vzhůru. Dalších dvacet metrů. Hmmm, tak ne. Podle tachometru jen 15. Ocitl jsem se za zatáčkou 180° a koukám strašně moc nahoru a do dálky. Dám to vůbec? Nezhynu tedy bídnou smrtí zdechlého cyklisty?

Mapa ukazuje, že nahoře je turistický přístřešek. Tam na mě určitě čekají a těším se, že si tam odpočinu. Ale je to asi půl kilometru daleko. Tak jo, dám 25 metrů! Povedlo se. Dalších 25. A ještě jednou. Ztratil jsem rovnováhu a měl ztraceně co dělat, aby se Mašinka nepřekulila na pravý bok a nevydala se kolmou strání dolů. Ustál jsem to. Ale musím odpočívat. Teda jak já chci být nahoře! 20 metrů, zastávka. 30 metrů, zastávka. 45 metrů, zastávka. Že by se stoupání zmenšovalo? 65 metrů. Nebo že bych zesílil? No, nezabilo mě to (zatím), ale že by to posílení přišlo tak rychle? 50 metrů. Už je to jenom kousek a co víc, vidím své dva spolujezdce, jak sedí na lavicích u stolu pod stříškou. 60 metrů. A závěrečných 40. Jsem tu. Odstavuju Mašinku, беру záložní oplatky a pítí a jdu se zřítit na lavici. Mám opravdu dost. Ani tak mi nechybí síla, jako možnost ji přenášet. Koleni už mě bolí celé a v lýtku to páli.

Odpočinek byl dlouhý. Mezi tím stihlo slunce zalézt za kopeček a přestalo pálit. Pokud správně koukám na mapu, máme to do cíle jen zhruba 10 kilometrů, a navíc příznivým terénem. Tedy po silnici bez provozu a relativně po rovině.

První vyrazila Lenka. Je to ještě kousek nahoru, a tak jde pěšky. Standa nasednul a rychlostí pomalé chůze se rozjel. Já také tlačím. Naštěstí je to opravdu jen krátké, a tak nasedáme všichni a vyrážíme. Nejede se mi úplně dobře, jak to tak při nepoužitelnosti půlky pohybového aparátu bývá, a tak se držím Standy. Pověsil jsem Mašinku do větrného pytle za něj a snažil se naši formaci udržet. Standa šlape statečně. Zato Lenka upaluje jak závaží zbařená.

Dojeli jsme na místo, kde nebylo úplně jasné kudy dál. Důkladně jsem prohlédl mapu, určil směr a zase jsme vyrazili. Jedu teď za Lenkou. Také ona táhne statečně. Výhodou je, že se bolest přicházející zleva ze spodu zmírnila, a tak za Lenkou nevisím jak natržený hard, ale aktivně přispívám k tomu, aby se neušvala.

Hříškov. Sakra, jsme blbě. Odtud se dá do cíle dojet jen přes Panenský Týnec, a to je zajižd'ka. Kde jsme se tu vzali? Vždyť jedu podle navigace a té jsem to zadal jasně! No, teď už s tím nic neudělám, dokončíme to podle vůle navigace.

Projíždíme Panenský Týnec. Jedeme pomalu a hledáme kde bude ta ohlášená odbočka doprava. Míjíme zámek, kostel a nedokončený klášter. Zastavíme a kouknem tam? Je už šero, a co se stane až zastavím. Rozjedu se ještě? Už jsme to minuli a navigace hlásí odbočku. Zatočili jsme a po pár metrech přejeli most přes Slánskou. Pak kus dolů a křižovatka s odbočením vpravo. Jenomže do kopce. Zabrát se mi nepovedlo, a tak vystupuji a zbytek dnešní trasy jdu pěšky. Tedy těch asi dvě stě metrů. Lenka provedla krátký průzkum a navedla nás dovnitř. Kam? Hrad Žerotín je dobyt! Tady budeme spát. A je celkem jedno, že je to málem uprostřed vesnice. Vidět sem moc není tak to půjde. A hele, on je tu turistický přístřešek. Jenom je škoda, že je to ten menší. Nevadí. Prošli jsme vnitřek zříceniny a našli krásná místa pro dnešní nocleh. Letos poprvé spíme venku. Že je šestého dubna? Ano, je. Ale počasí je jak na konci června. Rosničky věští, že noční teploty 10°C.

Stavíme doupě, Standa stan.

Musím přiznat, že už jsem nevydržel a pozřel dvě tablety Valetolu ve snaze utlumit nepříjemnosti, které mi znemožňují pohyb vlevo dole.

Dostavěno, jsme ve spacím, Lenka se pochlapila s červeným vínem, Standa s bílým, pohledali jsme z čeho to budeme konzumovat a v sedoleže u nás v doupěti se rozjel neformální večer. Už je skoro tma, pořád teplo, je co rozebírat, dokonce došlo i na nějaké zážitky z minula a už se mi zavírají oči. Dotáhli jsme plachtu, zalezli do spacáků a čau. Přesněji – pěknou, dobrou, první noc venku.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Žerotín	60	231	77	14,3	28 - 5

Ráno 7.4. neděle

V noci jsem se několikrát probudil a zjistil, že je mi teplo a terén pod mnou je příjemný, a tak si kromě jednoho výletu za roh, užívám tepla a pohody.

Naposledy mě probudila Lenka. Otevřel jsem oko a zjistil, že už je světle. Je mi krásně a nechce se mi to měnit. Zvlášť v okamžiku, kdy mi sdělila, že je před sedmou. A navíc Standa taky určitě spí. V jeho stanu burácí ticho. A tak se válim a užívám si.

Bohužel za nějakou dobu začal Standa štrachat, a tak se začalo vstávat.

A když už jsme vylezli, tak se tu trochu porozhlédnem. Dig.

Na hradě jsem spal poprvé a vůbec mi nevadilo, že z hradu zbylo jen pár zdí a jinak byla všude na ploše tráva. Bylo to na hradě a basta. Jen mně trochu vadilo, že moc netopili a přes noc bylo prý 5,8°C.
Sar.

A krucinálhergotfixalelujá, mám prázdné přední kolo!!! Zase! To je třetí výjezd a na každém jsem píchnul. Asi bude potřeba vyměnit pláště, když už propustěj kdejakej sajrajt. Ted' to řešit nebudu. Ještě jsem nesnídal a už jsem zase vytočeněj!

Balíme. Dneska je odjezdový postup obrácený. Nejdříve zabalíme, přesuneme se k přístřešku, tam se nasnídáme pěkně na lavicích a u stolu a pak se kouknou co s tou píchlotinou.

Balení proběhlo hladce, snídaně na jedničku. A to včetně toho, že se začala vařit voda na čaj a krátce na to došel plyn ve vařiči. To se mělo stát už vloni na Expedici, ale došel až ted'. Paráda. No a ted' ta prázdná duše. Našel jsem v plášti zapíchnutý trn asi z nějaké ostružiny, nebo plané růže, či co jsme te cestou potkali. Vyndal jsem ho, vyměnil duši a ano, pláště to bude chtít nové. Jsou poseté drobnými trhlinkami a poněkud sjeté.

OK, Mašinka je připravená k odjezdu, Lenka a Standa se také zdají být chtiví dalších dobrodružství, můžeme vyrazit. Dohodli jsme se, že zajedeme do Panenského Týnce okouknout atrakci a pak se vrátíme na trasu a pojedeme.

Odjezd. Nejdříve dolů, a to pěkně divoce. A pak nahoru a pěkně krotce. Přesněji pěšky. Můj poničený aparát i nadále nehodlá spolupracovat, a tak to prostě neušlápnu. Ale co, Lenka taky vyznává pěší turistiku, tak nebudu sám, kdo zpomaluje.

A jsme u kostela, kde se vchází do atrakce. Co to je? Tady je brána? A zavřená? Nechápu! Aha, tady vpravo je otevřená branka, kudy se tam dostanem.

Pohledem na nedostavěné dílo zjišťuju, že i tady to kapku zchátralo. Především jsou pryč tabule označující místa energetických bodů. Pak je pryč tabule s popisem výběru míst ke stavbě sakrálních staveb, kde se na tyto body brával zřetel. Zvlášť při umisťování oltářů. Já si ta místa pamatuju. Byla dvě. Jedno silné, v místě, kde asi stavitelé zamýšleli umístit oltář, a druhé slabé, tam kde vede boční otvor z budoucí minulé levé lodi kaple. Stručně jsme si o tom početli v přípravách, prolezli jsme to a chystali se k odjezdu. Už jsme nasedali a přišel k nám asi správce, nebo jak pána nazvat a věnoval nám pohlednici s tematikou Panenského Týnce. Srdečně jsme mu poděkovali a opustili prostor.

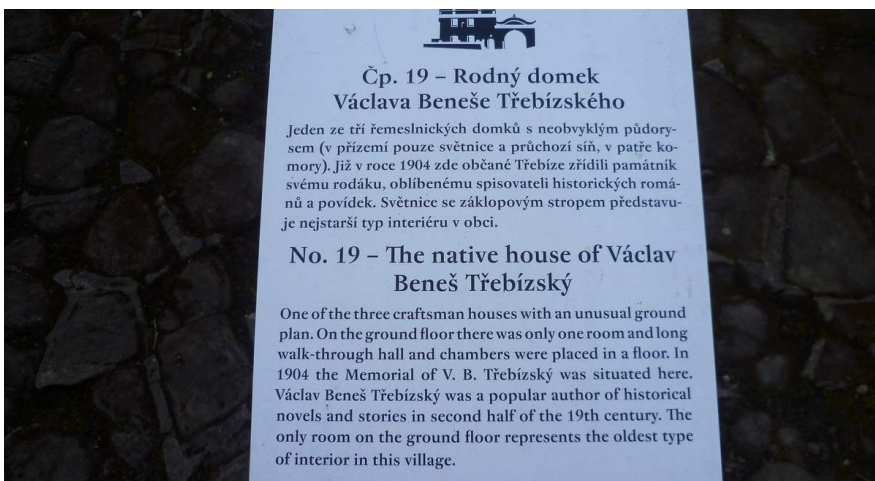
Navigace zase blbne. Tentokrát vyžaduje, abychom se vrátili na první bod této trasy a snaží se nás k němu navést protisměrnou jízdou. Tohohle efektu už jsem si všiml a částečně ho zvládám. Jde o to, že když máte trasu a někde na ní aplikaci zavřete, nebo vypnete celý telefon a pak ji znovu zapnete, najde nejbližší bod na trase, vede vás k němu a pak chce na začátek trasy. Ano, je to logické. Začátek má být vždy na začátku. Ale ocenil bych, kdyby se aplikace zeptala jestli “pokračovat po trase” nebo “začít od startu”. Takhle jí dost dlouho trvá, než se adaptuje a navádí správně. A když jsme tak u toho, změním trasu. Ted' bychom se správně měli vrátit do Žerotína a pokračovat, ale kratší a bez ztráty výšky bude jet souběžně se Slánskou a teprve kus dál se napojit. Tak jedem.

Navigace protestuje a všemožně se snaží nás obrátit a vrátit na trasu. Nejvíc na její začátek. Vypnul jsem displej, ztlumil zvuk a můžeme jet.

Byl to dobrý počín ta změna trasy. Jedeme pozvolna dolů po prázdné silnici. Slunce svítí, ale mezi ním a námi je tolik písku, že nepálí. Akorát budu muset zase otřít displej. Vítr neotravuje, jede se krásně. Ale jen tři kilometry. Stará Slánská končí v poli a pokračovat se dá jen vpravo přes most do Hořešoviček. Pak do Hořešovic a tam se napojíme na trasu. A tak se také stalo. Jenom v rámci budovatelského nadšení jsme minuli dřevěnou zvonici. Podle příprav taky nějaký historický skvost. Nevadí, třeba se sem někdy vrátíme.

Pořád se jede dobře. Malinko se to tu vlní, ale dá se to vydržet. Dokonce mě přestalo bolet koleno a už to jen nepříjemně táhne v lýtku. Je to na dobré cestě k normálnímu rozhybání.

Třebíz. Ano i tady to stojí za zastávku. Co tu je? No... Třebíz.... furt nic? Co třeba Václav Beneš Třebízský? Významný spisovatel, katolický kněz a buditel. Napsal toho až hanba a v literatuře jste se o něm určitě učili. Dokonce byla některá jeho díla zařazena do povinné četby. Pokud stále nevíte, kukněte se, co na to tetička Wikipwdie. My stojíme před jeho rodným domem. Nežil si špatně. Teda aspoň jako dítě. Je tu krásná náves, statek, muzeum a palírna. Tehdy tu samozřejmě ta palírna nebyla, pálili si všichni sami doma. Ale jinak se to tu asi moc nezměnilo.

Krásné a pěkné, pojedeme dál. Chceme do Slaného, ale ne po hlavní. Není to takový problém. Okolo zůstaly všechny silničky, a tak se jede docela dobře. Pořád je to tu vlnité, ale sjízdné.

Přijíždíme do Neprobylice. Máme tady zastavit, je tu tvrz. A podle příprav nějak hodně historicky významná. Ano, je. A kromě ní také zvonice. Převážně dřevěná a se třemi zvony. Na tabuli píšou, že všechny unikly zabavování během obou válek a jsou to od roku 1510 a 1592. Sice byly zabaveny, ale nedošlo na ně při přetavování, a tak se vrátily zpět. Tady musím hluboce smeknout před tehdejšími starosty a vůbec lidmi, kterým se podařilo návraty realizovat.

Vesnice je vůbec pěkná a upravená. Dokonce i při jízdě po šotolinové stezce můžeme venkovní zařízení, jako různé cvičební pomůcky a stroje a asi za kilometr zvoníčku a návodem, jak se ve vsi chovat.

Tak jedem. Ještě moment, musím utřít displej. Je to nějak rozmazaný. Tak teď můžem.

Pořád je hezky, jen narostla teplota. A tak jsme se zvlněnou krajinou přiblížili od Trpoměch ke Slanému. A tady je to výživné. Hodně do kopce, nekryté, rovné, rozpálený asfalt. Dal jsem to do půlky. Koleno nic, lýtko se dá přežít, ale nemám se čeho nadechnout. Se Standou jsme navrchu, Lenka pěšoturistí někde dole. Ideální pro delší odpočinek. Ale nechce se mi sedět ani ležet. Trochu se obávám zatuhnutí. A tak velmi pomalu a volně procházím po place, nastavuju se vánku, aby mě ochladil a osušil mi dres. Docela to funguje. Standa si ostentativně sedl na betonový kvádr, ve kterém je zapuštěná cedule hlásající, že to tu včetně úplatků zataáhla Evropská Unie, a dal se do svačinky.

Tak, Lenka už je tady, odpočívát nechce, nasedáme a jedem.

Příjezd městem není složitý. Vlastně se stačí držet Slánské a používat nedaleké cyklostezky. A stop! Večerka. Otevřená. A v ní určitě pivo a nějaký mňamek.

Dali jsme jedno, odpočinuli si, Lenka naproti v kytkařství uzmula nějaké semena, nebo dokonce rostliny, a popojedem. Ještě náhled do centra města a

hurá vpřed. Knovíz, Želenice, Třebusice. Krajina se pořád vlní, Lenka absolvuje skoro všechno, co je víc nahoru, pěšky. Nerozumím tomu. Fyzičku má dobrou, líná taky není. Až jsem si toho všimnul. Ona neřadí přesmykačem. Nechápu. Kdyby používala menší převody vepředu, v pohodě by všechno dala. Standa se jí na to sice ptal, ale byl jsem moc daleko a odpověď jsem nepobral.

Už není pěkně. Je horko a větřík nad silnicí je víc než teplý, slunce pálí, asfalt se přibližuje teplotě tání. A chtělo by to oběd. Zkusíme Koleč. Je tam zámek, a tedy budeme stejně zastavovat a pak se někoho zeptáme. Krásná myšlenka, že? A realita? Na zámek jsme nestihli odbočit, protože jsme prodělávali rychlý sjezd a ceduli jsme si uvědomili až o notný kus níž, a navíc se zámek skví na protější kopci, kamš se nám nechce. A hospoda? Není tu a nebyla. Ale je tady večerka. Před ní dva stolky,

několik židlí, uvnitř chládek, studené lahváče a vůbec věci vhodné k sezobnutí.

Zabrali jsme místa u stolku. Bohužel jsme na slunci. A tak si každý obědvá, co má, usává pivo a k tomu sledujeme a komentujeme okolí. Došli jsme k tomu, že funkci absentující hospody převzala právě tato večerka. Choděj sem lidi, něco drobného kupěj a pak se nenuceně mezi sebou baví. Ano, i takhle to jde.

Doobědváno, flašky z akce “pivo tady”, má se na mysli bez zálohy, vráceny, můžeme se vydat na cestu. Zákolany, Velké Přílepy. Tak si tak jedu, kochám se okolím, z hrajítka se line muzika, přemýšlím si o nesmrtnosti chrousta a náhle mě napadlo: v Přílepech změna trasy.

Na začátku jsme zastavili a návrh na změnu jsem přednesl. Původně jsme měli jet Statenice a Horoměřice do Dejvic a na Hradčanskou. Je to správně. Ale ne pro tohle počasí. Až do Statenic je to po rovné nekryté silnici jemně nahoru pod plnou palbou slunce a ve Statenicích je opravdu brutální výjezd nahoru v dlouhé serpentýně, taky nekrytý. A strhující závěr je na Hradčanskou. Před chvílí mě napadlo vzít to přes Roztoky. Tady je to tak, že vylezeme kolem H – Systému nahoru nad Úholičky a pak pojedeme pět kilometrů dolů k Vltavě a po rovině podél ní až do Holešovic. Protinávrh není, tedy schváleno.

Dal jsem to. Mám na mysli kopec kolem H – Systému. Koleno je v pořádku, tah v lýtku nepatrný, přesmykač na dvojce (jednička mi tam nejde kvůli poškozenému přesmykači), je to tu částečně kryté stromy, jsem spokojen. A pak rovinka a sjezd. K tomu jde jen říct, že to jelo famózně. Jen mě rozmrzel kyvadlový semafor před závěrečným esíčkem. Samozřejmě byla červená, a tedy se musela přerušit jinak skvělá jízda.

Jsme dole a mastíme to po rovince ku Praze. Pořád svítí a páli slunce, je horko, vzduch se moc nehýbe, ale tady dole u řeky je o kousek chladněji a jede se skvěle.

Sedlec. Zastavujeme na stezce za účelem sjednocení skupiny, a hlavně abychom se vymotali z toho shluku různých cyklopopojížděčů. Vjeli jsme do Prahy a pořád upalovali po stezce. Krátké přetlačování se skupinou jedoucí stejným směrem, avšak bez ochoty nám uhnout, odbočka na Podbabu a znovu stezka až na kraj Stromovky. A tady? Běs! Trávníky kam oko dohlédne plné lidí, někteří dokonce grilují, silnice i stezka ucpaná ve dvou řadách parkujícími auty a idioty popojíždějícími sem a tam v marné snaze zaparkovat. Procpali jsme se. Policajti se zapnutýma majákama za námi uvízli.

Dig.

Ano, policajti uvízli a sice za mnou. Jel jsem v pravém pruhu silnice, který byl z obou stran ohraničený plůtkem, takže se nedalo odbočit napravo či nalevo. Policajti jeli za mnou a houkali a pak najednou přestali, tak jsem si myslel, že odbočili. Ale bylo to jinak: policajti jeli pořád za mnou, ale protože jsem nemohl uhnout ze

silnice, tak zmírnili rychlost na svých ca 15-17 km/hod a přestali houkat, protože viděli, že stejně nezrychlím. Pak se silnice rozšířila a oni předjeli. Sar.

Pokračujeme podél řeky k Trojskému mostu. Kus před ním dáváme poslední společný odpočinek a sezob. Po něm nás čeká už jen dojezd k metru Nádraží Holešovice a zakončení oficiální části jízdy.

A jsme tu. Poslední rychlé rozloučení a jedeme domů. Lenka metrem skoro před barák, Standa metrem na Opatov a pak po svých do Jesenice a já po svých do Vršovic.

Cesta Prahou byla tentokrát nějak jednoduchá a odsejpala. Namířil jsem si to kolem Výstaviště do Dukelských hrdinů, pak Kapitána Jaroše na Hlávkův most, za ním klička-smyčka přes parkoviště na Těšnov, pak ulicí Na Florenci k velkostavbám Penta u Masaryčky, Havlíčkova, Hybernská, U Bulhara, Italská. Tady jsem najel na chodník a pomalu pokračoval s tím, že až to nepůjde dotáhnouto pěšky. Jaké bylo moje překvapení, že to pořád šlo. A to až nahoru. Pak už to nebyl problém. Prudce dolů přes Vinohradskou, kousek nahoru, vlevo do Anglické, okamžitě vpravo Náměstí Míru, levá do Rumunské, hned pravá do Americké, pak Perucká, park Grébovka a domů.

Jsem tu, v naprostém pořádku, teda trochu mám připálený gezicht a vůbec všechno, co nebylo schováno před sluncem, akorát nějak nepobírám, proč se mě pokoušelo levé koleno zastavit a co to mělo být s tím tahem v lýtku, ale jinak jsem velmi spokojen.

Tak zas příště.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	54	298	59	15,9	33

Epilog

Za mě? Skvělé, skvostné a úžasné. Ano, dobývání hradu Pravda bylo velmi na hraně, přelezání kopce u Ročova bylo také blízko ke zničení, ale jinak se mi to velmi líbilo. Jenom by to chtělo informovat jednotlivé součásti mého těla, že flákání skončilo a jízdní sezóna je tady.

Dig.

Mně se to, jako obvykle, líbilo. Počasí, spolucestující, ubytování, stravování.... v pohodě. Příště pojedu zase. Sar.

Celková technická data:

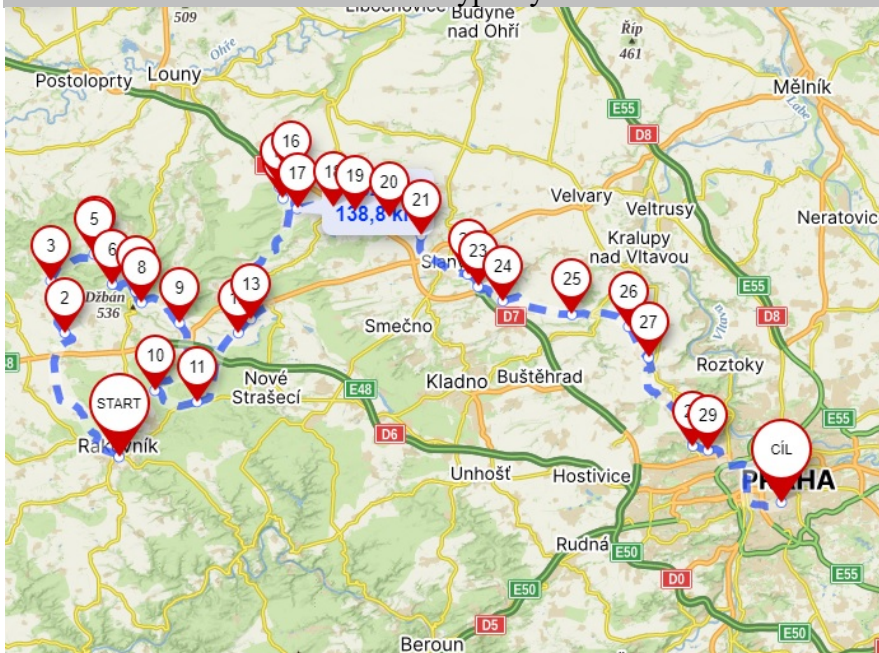
Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

Tři co se dovážili spát venku...: Dig, Lenka a Standa

149 km

Jarotvorná

Trasa výpravy

Výškový profil

↗ 1 690 m

↘ 1 810 m

529
m n. m.

185
m n. m.

35 km

70 km

105 km

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (LeK)

© Hell's Tour_{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz